2010-28-RE

CAUSA 2010-28-RE

Número de registre 396-2010. Recurs d'empara

SENTÈNCIA DEL 6 DE JUNY DEL 2011

_____

BOPA núm. 38, del 15 de juny del 2011

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 7 de setembre del 2010, per la representació processal del Sr. Faustino Alonso Fernández, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra la sentència del 29 de desembre del 2009, dictada pel Tribunal de Corts, contra els autes del 16 de juny del 2010 i del 30 d'agost del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, i contra la resta de resolucions judicials recaigudes a partir de la sentència del Tribunal Constitucional dictada el 6 de juny del 2005, en el marc de la causa 2004-15-RE, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, en els seus vessants del "dret a la presumpció d'innocència, al procés degut, substanciat per un tribunal imparcial predeterminat per la llei, el dret a la defensa, a un judici de durada raonable i al recurs en matèria penal així com els articles 6.1, 6.2, 6.3b) i 6.3d), 8.1, 8.2, 13, 14.1 i 17 de la Convenció per a la Salvaguarda dels Drets Humans i les Llibertats Fonamentals de data 4 de novembre de 1.950 i el seu Protocol Addicional número 7" i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari infringits els drets esmentats, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que es reconegui el dret del recurrent "a obtenir una resolució sobre el fons en el tema objecte del present recurs tot acordant-se la retroacció del procediment al moment en que es va produir aquestes vulneracions";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 22 de setembre del 2010;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 20 de desembre del 2010 que va admetre a tràmit la causa, amb efectes suspensius;

Vistes les al·legacions presentades, el 28 de desembre del 2010, per la representació processal del recurrent;

Vistes les al·legacions presentades, el 16 de febrer del 2011, per la representació processal de la Sra. T. V. I.;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Pierre Subra de Bieusses;

Antecedents

Primer

El 14 de juny del 2004, el Tribunal de Corts va condemnar el Sr. Faustino Alonso Fernández, com a responsable penalment en concepte d'autor del delicte major de violació, sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, a la pena de 7 anys de presó ferma, a l'expulsió temporal del Principat per un termini de 20 anys i al pagament de les despeses processals causades. En concepte de responsabilitat civil va ser condemnat a indemnitzar la víctima amb la quantitat de 6.000,00 euros.

Segon

La representació processal del Sr. Faustino Alonso Fernández va interposar un recurs d'apel·lació i, el 8 de novembre del 2004, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència que estimava parcialment el recurs d'apel·lació esmentat i confirmava la sentència del Tribunal de Corts, excepte pel que feia a la pena de presó imposada, la qual es reduïa a 5 anys.

Tercer

Després de seguir el procediment escaient, la representació processal del Sr. Faustino Alonso Fernández va presentar un recurs d'empara i, el 6 de juny del 2005 (causa 2004-15-RE), el Tribunal Constitucional, per tal com no es va practicar plenament la prova testifical per la no compareixença de la majoria dels testimonis proposats per la part acusada, va dictar una sentència en què declarava que havia estat vulnerat el dret a la jurisdicció, reconegut per l'article 10 de la Constitució, en el seu vessant del dret a un procés degut, del dret a la defensa i del dret a la presumpció d'innocència, atorgava l'empara sol·licitada pel recurrent i declarava l'anul·lació de les resolucions objecte de recurs.

Quart

Mitjançant aute del 6 de novembre del 2006, el Tribunal de Corts va acordar fixar la data del 24 de gener del 2007 per a la celebració d'un nou judici oral i va demanar a la defensa de l'imputat d'aportar les dades personals dels testimonis als quals feia referència en el seu escrit de qualificació provisional del 24 de maig del 2004.

Cinquè

La representació processal del Sr. Faustino Alonso Fernández, d'acord amb l'article 136 del Codi de procediment penal, va formular contra aquesta decisió una qüestió prèvia i una demanda per vulneració dels drets fonamentals, conformement al procediment urgent i preferent, establert a l'article 41.1 de la Constitució.

Pel que fa al primer procediment, el 6 de desembre del 2006, el Tribunal de Corts va considerar que, per tal com les primeres sentències havien estat declarades nul·les, la conseqüència natural era

retrotreure les actuacions al moment abans d'iniciar-se la vista oral, conformement al petitum que constava en l'escrit de recurs d'empara. El 8 de gener del 2007, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia confirmava aquesta decisió i, el 23 de gener del mateix any, desestimava l'incident de nul·litat d'actuacions per vulneració del dret a la jurisdicció presentat per la representació processal del Sr. Faustino Alonso Fernández.

Pel que fa al segon procediment, el 23 de novembre del 2006, el batlle de guàrdia va desestimar la demanda per vulneració dels drets fonamentals i, el 30 de gener del 2007, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va confirmar la decisió de la Batllia.

Sisè

El 24 de gener del 2007 i l'1 de febrer del mateix any, la representació processal del Sr. Faustino Alonso Fernández va presentar sengles recursos d'empara, registrats com a causa 2007-3-RE i com a causa 2007-6-RE, en què, substancialment, manifestava que s'havia vulnerat el dret a la jurisdicció en un sentit ampli i el dret a un procés degut, ja que un cop presentat el recurs d'empara 2004-15-RE, els tribunals de la jurisdicció penal es trobaven privats de la seva potestat jurisdiccional en el marc d'aquesta causa penal i pel fet de tornar a jutjar el recurrent "s'està desvirtuant i alterant greument el sentit i finalitat pròpies del procediment penal i per extensió de la resta de texts legislatius" i afegeix que aquesta decisió "és manifestament arbitrària i ha estat ordenada fora de tot principi i finalitat constitucional."

Setè

El Tribunal Constitucional va acordar acumular les dues causes i el 7 de setembre del 2007 va dictar una sentència (causa 2007-3 i 6-RE) en què decidia desestimar l'empara sol·licitada per la representació processal del Sr. Faustino Alonso Fernández.

Vuitè

Després de celebrar la vista oral sense la presència de l'imputat, el 29 de desembre del 2009, el Tribunal de Corts va condemnar el Sr. Faustino Alonso Fernández, com a responsable penalment en concepte d'autor del delicte major de violació, sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, a la pena de 5 anys de presó ferma, a l'expulsió temporal del Principat per un termini de 20 anys i al pagament de les despeses processals causades i a indemnitzar la víctima amb la quantitat de 6.000,00 euros.

Novè

La defensa del condemnat va presentar un recurs d'apel·lació contra aquesta resolució i, el 16 de juny del 2010, mitjançant aute, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va acordar no admetre'l a tràmit, per tal com el Sr. Faustino Alonso Fernández havia estat condemnat en rebel·lia i, d'acord amb els articles 247 i següents del Codi de procediment penal, havia d'haver interposat un recurs d'audiència davant el Tribunal de Corts.

Desè

La defensa del Sr. Faustino Alonso Fernández va presentar, aleshores, un incident de nul·litat d'actuacions per considerar que s'havia vulnerat el seu dret a la jurisdicció, en els seus vessants a la presumpció d'innocència, a la defensa, a un judici de durada raonable, a obtenir una decisió fonamentada en Dret, al procés degut, substanciat per un tribunal imparcial predeterminat per la llei, al dret al recurs en els processos penals i per extensió als articles 6.1, 6.2, 6.3 b) i 6.3 d), 8.1, 8.2, 13, 14.1 i 17 del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals i el Protocol addicional núm.7.

Onzè

El 30 d'agost del 2010, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va desestimar aquest incident de nul·litat d'actuacions.

Dotzè

El 7 de setembre del 2010, la representació processal del Sr. Faustino Alonso Fernandez va presentar un recurs d'empara en què al·lega que s'ha vulnerat el dret a la jurisdicció, en els seus vessants del "dret a la presumpció d'innocència, al procés degut, substanciat per un tribunal imparcial predeterminat per la llei, el dret a la defensa, a un judici de durada raonable i al recurs en matèria penal així com els articles 6.1, 6.2, 6.3 b) i 6.3 d), 8.1, 8.2, 13, 14.1 i 17 de la Convenció per a la Salvaguarda dels Drets Humans i les Llibertats Fonamentals de data 4 de novembre de 1.950 i el seu Protocol Addicional número 7."

Pel que fa a la presumpció d'innocència, la representació processal del recurrent detalla les proves i els fets aportats en els autes i manifesta que a la seva llum la jurisdicció ordinària no podia condemnar el recurrent, motiu pel qual considera que la valoració dels tribunals ha estat subjectiva, ja que no han tingut en compte les proves practicades a càrrec i que han resultat negatives.

Pel que fa a la vulneració d'un procés degut, aquesta part recorda que la sentència del Tribunal Constitucional que va acordar-li l'empara no es va pronunciar de manera expressa en relació amb la retroacció de la causa, per tant, el Tribunal de Corts en decidir jutjar de nou el recurrent va vulnerar el dret a un procés degut, a més, de vulnerar els articles 131 a 162 del Codi de procediment penal.

Pel que fa a la vulneració del dret a que la causa sigui vista equitativament i a la presumpció d'innocència reitera que les carregues de l'acusació no són suficientment serioses per tal de concloure sobre la culpabilitat del recurrent. Segons el parer d'aquesta part, el Tribunal de Corts, en la sentència del 29 de desembre del 2009, torna a incórrer en els mateixos errors que va cometre en la seva primera sentència.

Quant a la vulneració del seu dret a la defensa manifesta que no va disposar de l'oportunitat d'interrogar o de fer interrogar els testimonis a descàrrec, ja que la seva convocatòria es va fer massa tard i no el moment oportú, fet que palesa la desigualtat d'armes en aquest judici.

Pel que fa a la vulneració del dret a un tribunal imparcial predeterminat per la llei, considera que els jutges i magistrats tenen condicionada la seva potestat jurisdiccional per un termini de 6 anys en lloc de poder-la exercir fins a la edat de la seva jubilació.

Pel que fa a la vulneració del dret al recurs en matèria penal, aquesta s'hauria produït perquè el Tribunal Superior de Justícia no hauria acceptat l'apel·lació, ja que l'imputat estava en rebel·lia.

Quant a la vulneració d'un judici de durada raonable, manifesta que la durada de 7 anys és excessiva en un afer sense cap complexitat i, segons el seu parer, aquesta dilació s'ha d'imputar a la manca de diligència de les autoritats andorranes encarregades d'impulsar la causa.

Seguidament, aquesta part exposa la vulneració del dret a la jurisdicció en un sentit ampli i la infracció de les normes del procediment penal amb indefensió i per la vulneració dels drets i de les garanties fonamentals en què reitera la majoria dels arguments adduïts.

Per acabar demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari infringits els drets esmentats, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que es reconegui el dret del recurrent "a obtenir una resolució sobre el fons en el tema objecte del present recurs tot acordant-se la retroacció del procediment al moment en que es va produir aquestes vulneracions."

Tretzè

El 22 de setembre del 2010, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què s'oposava a l'admissió a tràmit d'aquest recurs d'empara, perquè el recurrent pretén una revisió i reforma de les consideracions jurídiques adoptades en les resolucions d'instància i d'apel·lació, denotant-se de la lectura de les mateixes que estan fonamentades jurídicament i que no són arbitràries, per tant, no hi ha la vulneració de cap dels drets recollits a l'article 10 de la Constitució.

El Ministeri Fiscal estima que és jurisprudència consolidada d'aquest Tribunal Constitucional que, d'acord amb l'article 86.1 de la Constitució, la interpretació de les normes de procediment corresponen per natura als òrgans jurisdiccionals ordinaris, tot i estar reservades a la llei, per tant la qüestió plantejada pel recurrent no és d'ordre constitucional, ja que la interpretació de l'article 196.1 del Codi de procediment penal efectuada pel Tribunal Superior de Justícia no és arbitrària, sinó d'estricte compliment del principi de legalitat en base als criteris habituals d'interpretació.

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licita la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2010-28-RE.

Catorzè

El 20 de desembre del 2010, el Tribunal Constitucional va dictar un aute d'admissió a tràmit, amb efectes suspensius, de la causa 2010-28-RE i va obrir un termini de 10 dies hàbils per tal que les parts formulessin les seves al·legacions.

Quinzè

El 28 de desembre del 2010, la representació processal del recurrent va presentar un escrit d'al·legacions en què donava per reproduïdes totes les seves al·legacions i pretensions anteriors.

El 16 de febrer del 2011, la representació processal de la Sra. T. V. I. va presentar un escrit d'al·legacions detallat en què manifesta que el recurrent torna a insistir en què les proves valorades pel Tribunal de Corts no són suficients per desvirtuar la seva presumpció d'innocència. Ara bé, considera que la resolució del Tribunal de Corts del 29 de desembre del 2009 està suficientment raonada i no conté una simple argumentació formal, que parteix del respecte de la presumpció d'innocència i que a partir de la valoració de les proves i totes les circumstàncies, dedueix lògicament i racionalment la incriminació del recurrent de manera expressa.

Després d'examinar els greuges concrets del recurrent en relació amb la valoració de la prova efectuada pel Tribunal de Corts, aquesta part manifesta que la sentència revisada arran de la resolució del Tribunal Constitucional, expressa la valoració del jutjador de les proves, la qual es sosté del fet provat, i queda suficientment raonat mitjançant un discurs valoratiu i ajustat a les regles del pensament lògic, de la raó i del recte criteri, en definitiva, racional i raonable i que dóna com a resultat el fet tingut com a provat i incriminatori del recurrent.

Pel que fa al fet que el Tribunal Constitucional no va acordar cap tipus de retroacció del procediment i que, per tant, el Tribunal de Corts no podia jutjar novament el recurrent pels mateixos fets, aquesta part considera que la conseqüència lògica de la declaració de l'anul·lació de les resolucions objecte de recurs, ha de ser la retroacció de la causa al moment en què es va produir la vulneració al·legada. En aquest mateix sentit, aquesta part cita l'article 92 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional que disposa "la reposició del recurrent en la plenitud del seu dret" cosa que demostra que cal la retroacció per tal de poder jutjar el recurrent amb totes les garanties constitucionals.

El recurrent posa en dubte la independència i la imparcialitat dels tribunals, tanmateix, segons el parer d'aquesta part, es tracta d'interpretacions i de discrepàncies subjectives sense argumentacions, de tal manera que no contenen relleu constitucional.

En aquest mateix ordre de coses, aquesta part discrepa del fet que els tribunals ja tinguessin la seva opinió conformada amb motiu del primer judici. Després del control constitucional, el Tribunal de Corts tenia l'obligació de revisar la seva resolució anterior i de dictar-ne una de nova reparada i conforme a allò que prescrivia la sentència constitucional.

Així mateix, pel que fa a la durada irraonable del procés al·legada per la part recurrent, manifesta que el procés, en cada instància ha tingut una durada raonable, i si han transcorregut 7 anys des del seu inici, cal destacar les múltiples accions del recurrent contra les resolucions judicials, així com el plantejament de qüestions prèvies amb consegüents suspensions, aplaçaments i represes d'actes

processals.

L’escrit d’aquesta part, refuta de manera detallada altres argumentacions de la part recurrent en relació amb les infraccions de les normes de procediment, concretament, la notificació per edicte de la sentència del 29 de desembre del 2009, o la vulneració del dret al recurs, entre d’altres.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que desestimi aquest recurs d’empara per manca de contingut constitucional de les seves pretensions i que condemni el recurrent al pagament de les costes processals, inclosos els honoraris d’advocat.

Dissetè

El 3 de març del 2011, la representació processal del Sr. Faustino Alonso Fernández, el 4 de març del 2011, el Ministeri Fiscal i, el 18 de març del mateix any, la representació processal de la Sra. T. V. I., van presentar els seus escrits de conclusions en què reprodueixen els arguments i les al·legacions continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

Pel que fa a diverses de les al·legacions adduïdes en l’escrit de recurs d’empara, el recurrent reprodueix, sense canvis notables, els arguments que ja havia desenvolupat en els seus escrits anteriors i és necessari recordar que el Tribunal Constitucional ja les va a bastament contestar en les seves sentències del 6 de juny del 2005 (causa 2004-15-RE) i del 7 de setembre del 2007 (causa 2007-3 i 6-RE).

Tanmateix, atesa la importància quantitativa i el caràcter particularment detallat, tot i que no sempre aprofundit, de la seva argumentació, el Tribunal Constitucional va creure convenient donar la possibilitat a les parts d’aportar un seguit d’informacions, precisions o anàlisis complementàries.

Per aquesta raó, el recurs va ser admès a tràmit el 20 de desembre del 2010 passat.

La representació processal de la Sra. T. V. I. va presentar un escrit d'al·legacions força detallat, el contingut del qual es resumeix en els antecedents. Per la seva part la representació processal del recurrent es va limitar a reproduir els arguments i les al·legacions que ja figuraven en el seu escrit anterior.

Per tant, és en referència a aquests escrits que el Tribunal Constitucional ha de pronunciar-se.

Segon

Per tal de fonamentar el seu recurs d'empara contra la sentència del 29 de desembre del 2009, dictada pel Tribunal de Corts, contra els autes del 16 de juny del 2010 i del 30 d'agost del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, i contra la resta de resolucions judicials recaigudes a partir de la sentència del Tribunal Constitucional dictada el 6 de juny del 2005, en el marc de la causa 2004-15-RE, el recurrent invoca:

- la vulneració del seu dret a la presumpció d'innocència;

- la vulneració del seu dret a un procés degut;

- la vulneració del seu dret a la jurisdicció, en relació amb la qual reitera els arguments adduïts anteriorment sobre la presumpció d'innocència, abans d'invocar igualment la vulneració del seu dret a la defensa;

- la vulneració del seu dret al recurs en matèria penal;

- la vulneració del seu dret a un tribunal imparcial predeterminat per la llei;

- la vulneració del seu dret a un procediment de durada raonable;

- la infracció de les normes de procediment;

- i la vulneració del seu dret a la jurisdicció "en un sentit més ampli."

Entre aquestes vulneracions, n'hi ha una que cal examinar en primer lloc, ja que de la seva apreciació se'n podria derivar la inoperància eventual dels altres arguments al·legats.

Després de situar la seva argumentació en el terreny de la vulneració de la presumpció d'innocència i de la vulneració del dret a un procés degut, el recurrent al·lega una vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10.2 de la Constitució. En relació amb aquest punt desenvolupa més de sis vulneracions, entre les quals la vulneració del recurs en matèria penal.

En relació amb aquesta darrera vulneració, intrínsecament important, el recurrent al·lega únicament que "Amb la negativa a admetre els recurs d'apel·lació interposat per aquesta representació processal, el aute de la sala penal del tribunal superior de justícia conculca el article 10.2 de la Constitució que reconeix el dret del meu representat al recurs en els processos penals i per extensió es conculca el article 6.1 i 6.3b) de la Convenció per a la Salvaguarda dels Drets Humans i les Llibertats Fonamentals."

Hem de lamentar que en el seu escrit d'al·legacions, el recurrent no hagi explicitat el seu raonament, ja que només procedint amb aquesta afirmació, no permet al jutge constitucional esbrinar en quins motius fonamenta la seva crítica en relació amb la motivació del Tribunal Superior de Justícia.

Aquesta motivació va consistir en considerar que no hi havia lloc a admetre a tràmit el recurs d'apel·lació del recurrent en la mesura que pel fet d'haver estat jutjat en rebel·lia processal, d'acord amb les disposicions de l'article 247 del Codi de procediment penal, havia d'haver interposat un recurs d'audiència davant del mateix tribunal que havia dictat la sentència.

Pronunciant-se d'aquesta manera, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia ha interpretat de manera no irraonable les disposicions del Codi de procediment penal, ja que segons l'article 249 d'aquest Codi el recurs previst a l'article 247 esmentat es tramita d'acord amb allò que disposa el segon paràgraf de l'article 254 del mateix Codi, als termes del qual, tractant-se del judici de revisió, el tribunal que va dictar la sentència decideix la procedència o la improcedència del judici.

Aquesta motivació aclareix un element que, per si mateix, condiciona la decisió del jutge constitucional en relació amb el recurs d'empara.

Efectivament, a partir del moment en què s'estableix, d'una banda, que en cas de jutjament en rebel·lia el dret processal andorrà preveu un recurs d'audiència davant el Tribunal de Corts mateix, i d'altra banda, que en aquesta causa la part interessada (que no contradiu aquest punt) no va exercir aquest recurs, d'això se'n deriva que el recurrent no va satisfer les exigències de l'article 94 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, segons el qual "Si es produeix vulneració d'algun dels drets recollits en l'article 10 de la Constitució en el decurs o amb motiu d'un procediment judicial o prejudicial, el subjecte afectat ha d'al·legar aquesta lesió en defensa del seu dret davant l'òrgan judicial ordinari pels mitjans i recursos que la legislació estableixi."

D’acord amb aquesta mateix article “Una vegada no es pugui interposar cap més recurs ni existeixi cap mitjà més en defensa del dret constitucional vulnerat, la persona a qui hagi estat vulnerat el dret constitucional a la jurisdicció pot interposar recurs d’empara davant del Tribunal Constitucional.”

En aquesta causa, per manca d’haver exercit el recurs d’audiència previst a l’article 247 del Codi de procediment penal esmentat, el recurrent no va invocar les lesions en defensa dels seus drets davant l’òrgan judicial ordinari pels mitjans i recursos que la legislació estableix. L’exigència d’esgotar la via judicial prèvia abans de poder recórrer davant el Tribunal Constitucional constitueix un principi essencial del sistema jurisdiccional constitucional andorrà, que en tot moment cal preservar amb cura, per consegüent, malgrat estar ara en fase de sentència el Tribunal Constitucional ha de declarar la inadmissibilitat a tràmit d’aquest recurs.

DECISIÓ:

En atenció a tot el que s’ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l’autoritat que li confereix la Constitució del Principat d’Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Declarar la inadmissibilitat del recurs d’empara presentat per la representació processal del Sr. Faustino Alonso Fernández, contra la sentència del 29 de desembre del 2009, dictada pel Tribunal de Corts, contra els autes del 16 de juny del 2010 i del 30 d’agost del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, i contra la resta de resolucions judicials recaigudes a partir de la sentència del Tribunal Constitucional dictada el 6 de juny del 2005, en el marc de la causa 2004-15-RE, perquè no acompleix l’exigència de l’article 94.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional en matèria d’admissibilitat del recurs d’empara.

Segon

No es fa cap condemna al pagament de les costes processals en seu constitucional.

Tercer

Publicar aquesta sentència, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal del Sr. Faustino Alonso Fernández, a la representació processal de la Sra. T. V. I., al president del Tribunal de Corts, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal, ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 6 de juny del 2011.

Pierre Subra de Bieusses Juan A. Ortega Díaz-Ambrona

President

Vicepresident

Didier Maus

Carles Viver Pi-Sunyer

Magistrat

Magistrat